

Köyhän pikku sisko

(Jatkoo viidenneltä sivulta.)

jonka päälle rakentaa erikoinen sisältö tässä erikoisessa kertomuksessa. Mutta siinä pitäisi olla joku todellinen, henkevä, ajatteleva nainen hänelle vastakohtaksi, ja ei ainoastaan hänelle, vaan myöskin Missylle ja niille toisille. Mutta siinä ei ole ainoatakaan. Kertomus on kokonaan liian raskas, liian rasittava, liiaksi täynnä hikoilemista ja tuskaa, hajoamisia ja miettimisiä — ja kaiken kaikkiaan ei mitään lopputulosta. Samoin on "Anna Kareninassa" ja tuossa hirveässä "Kreutzer Sonatassa". Tietysti Tolstoi on nero, mutta, kuitenkin, minun mielestäni hänen teoksissaan on himmeyttä, selvyuden ja terävyyden puutetta hänen kuvaamisissaan luonteista joka minua hermostuttaa. "Anna Kareninassa" on kalpea, pieni nainen, joka rakasti Leoinin keuhkotautista veljeä — en muista hänen nimeään, mutta hän todella miellytti minua enempi kuin mitkään toiset Tolstoin naisluonteet. Ja Venäjällä on niin jaloja naisia! Katso Turgenjovin "Helenaa". Kas siinä on luonne! Oh, miten hän vetää sieluni puoleensa. Minusta tuntuu, että kenen hyvänsä täytyy häntä rakastaa.

Hän laski työnsä helmalleen ja nojasi päänsä tuolin taustaa vasten, ja silmissään oli pehmeä, syvä katse. Anton katsoi häntä tarkkaavasti hetken ja sitten kysyi lempeästi:

"Ja miksi "Helena" vetää sielusi puoleensa niin voimakkaasti?"

"Miksikö? Oh, hänen aivonsa toimivat pikaisesti ja päättävästi. Hänessä ei ole mitään heikkoa tai epävarmaa silloin, kun hän päättää mitä hän tahtoo. Hän on terävä; hän on kaikki tulta — ja hän tempaa lukijan nukaansa, pakottaa, silloinkin kun järki sanoo: "älä mene!" Hänen loppunsa ei ole iloinen, sen myönnän. Mutta ei ole myöskään Anna Kareninan tai Maslovan. Mutta hänestä saa tyydytyksen kuitenkin, että hän aina teki sen mitä hän kaikista sielustaan tahtoi tehdä ja otti vastaan seuraukset filosofisesti. Minä luulen, ettei Tolstoilla ole kovin ylevä ajatus naisesta. Minä en usko, että hän voisi luoda tai edes jäljentää "Helenaa" mistään hinnasta."

"Ehkä ei. Ei — en luule, että hän voisi. Ja kuitenkin, minun mielestäni Tolstoi on suurin — tai ainakin yksi suurimmista kirjailijoista meidän päivämme."

"Niinkö? Sitten me emme ole yhtämieltä käsitteissämme novellin kirjoittajista."

"Ei, me emme ole yhtämieltä siinä asiassa. Mutta minä luulen, että se on hyvä kuitenkin. Se on vain luonteitten eroavaisuutta enempi kuin mitään muuta — ja minä olen iloinen, että luonteemme eroaa, että sinun luonteesi ei ole samanlainen kuin minun — Minä olen sel-

lainen onneton raukka, joskus — horjuva, päätöksyvyytön, täynnä epäilyksiä, pelkoa ja sairaloisen tunteellinen... minä todellakin olen iloinen tietäessäni että sinä olet erilainen. Sinä et ole aivan kaikki tulta, kuten Helena, mutta sinä olet päivänpaistetta — ja sinun päivänpaisteesi on läpiunkevaa ja antaa sinulle selvemmän huomiokyvyn kuin minulla on."

"Oh, mitä sinä hupsuttelet. Minä luulen, että jotkut noista hirveistä epäilyksistä mistä mainitsit, vaivaa sinua nytkin. Kuule, sano minulle mitä se on — ole niin kiiltä!" — ja hän kumartui Antoniin päin hyväilevästi kuten äiti kumartuu lapsensa puoleen — "kerro kaikki, se tekee sinulle hyvää."

Ja sitten Anton kertoi hänelle tuttavuutensa Mrs. Raymondin kanssa. Hänen kertoessaan pakeni väri Mary Elizabethin kasvoilta, tullen jäykäksi ja kalpeaksi kuin suuresta tuskasta. Mutta Anton katsoi suoraan eteensä, kertoessaan kohtauksistaan Mrs. Raymondin kanssa, eikä nähnyt Mary Elizabethin kasvoja. Kun hän lopetti kertomuksensa, oli jo illan hämärä, joten hän ei huomannut mitään tavatonta Mary Elizabethiin katseessa.

"Anton" — hänen äänensä oli tyyni ja tasainen — "etkö ota minua mukaasi Mrs. Raymondin kirkkoon ensi sunnuntaina. Minä en ole koskaan ollut suuressa kirkossa, kuten tiedät, ja minä haluaisin kuulla laulua."

"Kyllä vien sinut sinne. Olen iloinen, että tahdot. Mutta etkö sinä ole kiintynyt minun — minun — kertomukseeni?" Hän ei luullut, että Mary Elizabeth olisi niin välinpitämätön, ja hän tunsii itsensä loukatuksi — ja pettyneeksi.

"Kyllä minä olen kiintynyt, mutta — minä en tiedä juuri nyt mitä sinä voisit tehdä."

Antonin koski syvästi hänen näennäinen välinpitämättömyytensä. Hän ei ollut kertoessaan pannut erityistä painoa siihen seikkaan, että Mrs. Raymond on rakastunut häneen, mutta hän tunsii että Mary Elizabethin pitäisi ymmärtää — ja ottaa osaa. Mutta nyt kun hän luuli, että tyttö ei välitä, häntä hävetti ja hän katui että oli kertonutkaan. Hän ehkä pitää häntä nyt rakkana ja halveksii sentähden, että on ottanut aineellista avustusta naiselta. Hän tunsii itsensä kovin onnettomaksi ja meni pian huoneeseensa, sulkeutuen yksin suruihinsa.

Illallisen jälkeen hän keskusteli äitinsä kanssa puolankielellä ja Mary Elizabeth istui ääneti, näyttäen suuresti kiintyneen työhönsä.

Sunnuntai-aamu valkeni kirkkaana ja kauniina. Mary Elizabeth — tai "Beth", kuten Anton häntä nimitti — pukeutui uuteen pukuunsa, jonka hän oli itse neulonut. Hänen ainoa ylläilystavaransa, josta hän oli, oikeutettusti kyllä, ylpeä. Se oli vaatimattoman sievä, hienosta villakankaasta, kerman kellertä-

vä, koristettuna sini- ja kultabroderilla. Hattunsa oli myöskin vaatimattoman sileä ja pukuun sopiva. Hänellä oli mustat kiiltävät kengät ja käsissä vaaleat hansikkaat. Kaiken kaikkiaan hän näytti kyllin kauniilta vaativintakin henkilöä seuraamaan aristokraatisimpaan seurapaikkaan. Ja hän näytti vieläkin kauniimmalta. Hänen kellervä pukunsa ja keltainen tukkansa, pehmeä puna- ja valkopiänsä sai katsojan ihastumaan "tyttöön ja katsomaan pukua vähäpätöisenä sivuasiana."

Anton katsoi häntä ja sydämessään ihaili häntä kauniimpina olentona maailmassa — ja tunsii mielensä suruiseksi. Mutta hänen synkkämielisyytensä ei kuitenkaan estänyt häntä pistäytymästä kukkakaupassa, ostamassa kimpun tumman-kellervä kukkia työlle, jotka vielä lisäsivät hänen täydellistä kauneuttaan ja Antonin surua joka kerta kun hän katsoi häneen.

Onnettomuudeksi oli kuoroparveke kirkon perässä, joten Mary Elizabeth ei voinut nähdä laulajia. Mutta hän tunsii Antonin äänen erilleen toisista. Kuinka se ääni tunkeutui syvälle hänen sieluunsa! Hän ei ollut kuullut koskaan ennen sen niin sointuvan kuin nyt. Oli se niin ylevä, niin puhdas ja raukoileva sentähden, että — ja sanat, hän sanoi ne niin kiihkeän hartaasti: "Tulkaa hänen luokseensa kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja hän tahtoo teitä virvoittaa. Ottakaa hänen ristinsä ja oppikaa hänestä, sillä hän on nöyrä ja alhainen, ja te löydätte rauhan sieluillenne."

Tuntui kuin hän intohimoisesti etsisi sitä sielun rauhaa. Oli se niin vaikeata hänelle päättää suhteitaan Mrs. Raymondin? Mary Elizabeth oli tullut kirkkoon nähdäkseen tämän Mrs. Raymondin, ja hän toivoi että ei siinä toivossa pettyisi. Anton oli kertonut, että hän on kaunis — hyvin kaunis. Pieni, solakka ja — tumma. Ja tietysti hän rakasti Antonia, sitä ei Mary Elizabeth ensinkään epäillyt.

Kun jumalanpalvelus oli ohi, löysi hän itsensä ihmistungoksessa, tietämättä mitä tehdä, seisako siinä ja odottaa Antonia tai mennä ulos kadulle odottamaan häntä. Mutta ihmiset tunkivat niin kiireessä ulospäin, että hän päätti mennä joukon mukana. Hänen harvinainen kauneutensa komeassa puoleksi valaistussa kirkossa, herätti huomiota ihmisjoukossa, josta hän kuitenkin oli viattomasti tietämätön. Hän oli juuri menossa ovesta ulos, kun hän huomasi euran miehen kiintyneesti katsovan itseensä. Tämä oli vanhako mies, jolla oli harmahavat viikset ja tukka ja yksinkertaiset kasvat. Hänen silmänsä näytti palavasti kiintyneen häneen ja hän tunsii kuuman punan nousevan poskilleen nähdessään miehen.

Hän kiirehti eteiseen niin nopeaan kuin voi ja odottaessaan siellä, huomasi hän vastenmielisyydellä, että useat ihmiset

tarkastivat häntä. Hän arveli heidän katsovan häntä siksi, että hän oli yksin. Kaikilla muilla näytti olevan seuralaiset. Hän toivoi että Anton tulisi pian, sillä se mielis terävillä harmailla silmillä odotti myöskin eteisesä ja alituisen katseli häntä.

Pian Anton tuli Mrs. Raymondin seurassa ja Mary Elizabethin sydän sykkäi niin kiivaasti, että hän toivoi olevansa kaukana sieltä.

"Mrs. Raymond, sallikaa minun esittää teidät ystäväillemme — Mary Elizabeth Wardille." Mary Elizabeth kumarsi kainosti ja puoleksi ojensi kätensä, mutta Mrs. Raymond ainoastan katsoi ällistyneenä. Hänen silmänsä olivat ihmeellisen suuret ja tummat. Ja hän oli kaunis ja pulansa oli loistava ja aistikas. "Beth" tunsii itsensä kovin mitättömäksi ja yksinkertaiseksi, katsoessaan häntä. Hänestä alkoi tuntua tukalalta, kun ei kukaan näyttänyt haluavan puhua mitään. Samalla mies, jolla oli harmajat silmät, astui esiin ja otti hatun päästään.

"Oh, papa!" huudahti Mrs. Raymond. "Kuinka — miten se on sattunut, että sinä olet tullut kirkkoon tänään?"

"Ettekö voi esittää minuaikin ystäväillemme?" sanoi hän Antonille, ottamatta huomioon vaimonsa huudadusta. Hän esiteltiin yksinkertaisesti Mr. Raymondina.

Esitelyn jälkeen pyysi hän Antonia tuomaan nuoren naisen mukanaan ja syömään päivällistä heidän kanssaan. Mrs. Raymond löi pienet kätensä yhteen ja pyysi myöskin. Mutta Mary Elizabethin silmiin ilmeni niin pelokas ilme tämän kutsun johdosta, että Anton pyysi jättää käynnin toiseen kertaan, ja vei hänet pois.

"Hän on — kaunis. Hyvin kaunis," sanoi Mary Elizabeth, kun he istuivat katuvaunussa.

"Kuka — oh, sinä tarkoitat Mrs. Raymondia? Niin, hän on kaunis, se on totta. Mutta hänen kauneutensa ei ole sellaista, joka minua miellyttää. Hän on liian pieni ja liian — liian itseks. Ei mikään maailmassa ole minkään arvoista, jos ei se ole olemassa häntä varten — häntä miellyttämässä ja palvelemissa. Hänen kauneutensa ei ole tarkoitettu tekemään toisia ihmisiä onnelliseksi."

Mary Elizabeth katsoi häneen ihmetellen. "Oh, Anton! Miten omituisesti sinä puhut. Minä luulin, että sinä — minä luulin että hän on ollut hyvin hyvä sinulle. Minä luulin, että sinä olet suruissasi, kun et tiedä miten voit palkita hänelle. Ja minä luulin että sinä olet onneton sentähden — että hän rakastaa sinua, ja — että sinä rakastat häntä."

Jatkoo 11:llä sivulla)

HANNAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

SAND COULEN, MONT., S. S. O. OMPELUSEURA pitää kokouksensa jok toinen torstai-ilta kello 7. Tervetuloa kaikkiin!